

מסכת געיגים

פרק יד

א. כיצד מטבחרין את המצרע. היה מביא פִּלְיִי של חֶרֶשׁ חֲדֵשָׁה ונוטן לתוך רביעת מים חיים, ומביא שְׂפִי צְפָרִים דָּרוֹר. שחת את אמת מהו על כל חֶרֶשׁ ועל מים חיים. חֶפְרָה וקֹבֶרֶת בְּפָנָיו. נטל עז אַרְזָה וְאַזּוֹב וְשְׁנִי תּוֹלְעָת וְכָרְכָן בְּשִׁירִי הַלְּשׁוֹן, והקיף להם רָאשֵׁי אֲגָפִים וּרְאַשָּׁה הַזְּגָב שֶׁל שְׁנִיה. טְבֵל וְהַזָּה שְׁבָע פְּעָמִים לְאַחֲרֵי יָדו שֶׁל מַצְרָע, וַיָּשׁ אֹמְרִים, על מַצְחָה. וְכֵךְ היה מזה על הַשְׁקוֹף שְׁבָבִית מַצְרָע: מבחוין:

ב. בא לו לשילה את הצפור החיה, איינו הופך פניו לא לים ולא לעיר ולא למדבר, שנאמר (ויקרא יד), לשילה את הציפור החיה אל מהויז לעיר אל פני השדה. בא לגילוח את המצרע, הערביר פער על כלבשרו, וככיס בגדיו, וטבל, טהור מלטמא בגאה, והרי הוא מטמא כשרץ. נכנס לפנים מן החומה, מגעה מביתו שבעת ימים, ואסור בתשמייש המטה:

ג. בַּיּוֹם הַשְׁבִּיעִי מְגֻלָּח תְּגִלָּה שְׁנִיה כַּתְּגִלָּה הַרְאֲשָׂוֶנה, כְּבֵס
בְּגַדְיוֹ וְטַבֵּל, טַהוֹר מְלֻטְמָא כְּשִׁירָז, וְהִרְיָה הוּא טְבוֹל יוֹם, אָוֶל
בְּמַעַשָּׂר. הַעֲרִיב שְׁמַשׁוֹ, אָוֶל בְּתִרוֹמָה. הַבִּיא כְּפֶרְתּוֹ, אָוֶל
בְּקָדְשִׁים. נִמְצָאוּ שֶׁלַשׁ טְהָרוֹת בְּמַצְרָע וּשֶׁלַשׁ טְהָרוֹת בְּיוֹלְדָת:

ד. שֶׁלַשָּׁה מְגֻלָּחִין וְתְגִלָּחוּן מִצּוֹה, הַגְּזִיר וְהַמַּצְרָע וְהַלְוִים. וְכָל־
שְׁגָלָחוֹ שֶׁלָא בְּתָעָר אוֹ שְׁשִׁירָוּ שְׁתִי שְׁעָרוֹת, לֹא עָשָׂוּ כָּלּוּם:

ה. שְׁתִי צְפָרִים מִצּוֹתָנוֹ שֵׁיחָו שְׁוֹות בְּמַרְאָה וּבְקוֹמָה וּבְקָמִים,
וְלֹקִיכָתָנוֹ כְּאַחַת. אָפְעַל פִּי שְׁאַיִּם שְׁוֹות, כְּשִׁירֹת. לְקַח אַחַת הַיּוֹם
וְאַחַת לְמַחר, כְּשִׁירֹת. שְׁחַט אַחַת מַהְנוֹ וּגְמַצָּאת שֶׁלָא דָרוֹר, יְקַח זֹוג
לְשִׁנְיָה. הַרְאֲשָׂוֶנה מִתְּפָרָת בְּאֲכִילָה. שְׁחַטָה וּגְמַצָּאת טִרְפָה, יְקַח זֹוג
לְשִׁנְיָה. הַרְאֲשָׂוֶנה מִתְּפָרָת בְּהַגָּהָה. נִשְׁפַּךְ הַקְּדָם, תְּמוּת הַמְּשִׁתְלָחָת.
מִתְּהַמְּשִׁתְלָחָת, יִשְׁפַּךְ הַקְּדָם:

ו. מִצּוֹת עַז אָרֶז, אַרְפָּכוֹ אַפְּהָ וְעַבְיוֹ כְּרַבְיָעָ כְּרַע הַמְּטָה. אַחַד
לְשִׁנִים, וְשִׁנִים לְאַרְכָּעָה. מִצּוֹת אַזּוֹב, לֹא אַזּוֹב יְזָוֵן, לֹא אַזּוֹב כּוֹחָלִי,
לֹא אַזּוֹב רֹומי, לֹא אַזּוֹב מִדְבָּרִית, וְלֹא כָל אַזּוֹב שְׁיִישׁ לוֹ שֵׁם לְזִוִּי:

ז. בַּיּוֹם הַשְׁמִינִי מִבִּיא שֶׁלַשׁ בְּהַמּוֹת, חַטָּאת וְאַשְׁם וְעוֹלָה. וְהַדָּל
הִיא מִבִּיא חַטָּאת הַעֲזָב וְעוֹלָה הַעֲזָב:

ה. בָּא לֹא אָצֵל הַאֲשֶׁם, וְסִמְךָ שְׂמִתִּי יְדֵיו עַלְיוֹ, וְשַׁחַטָּו, וְקִבְלוּ שְׁנִי
כְּהַגִּים אֶת ذָמוֹ, אֶחָד בְּכָלִי, וֶאֱחָד בְּיַד. זֶה שְׁקִבֵּל בְּכָלִי, בָּא וִזְרָקוּ
עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ. וְזֶה שְׁקִבֵּל בְּיַד, בָּא לֹא אָצֵל הַמִּצְרָעַ. וְהַמִּצְרָעַ טְבֵל
בְּלִשְׁכַת הַמִּצְרָעִים. בָּא וּעַמְדָה בַּשְׁעָר גְּנֻנוֹר. רַبִּי יְהוּדָה אָמֵר, לֹא
הִיא צָרִיךְ טְבִילָה:

ט. הַכְּנִיס רָאשׁוֹ, וְנִתְןֵן עַל פָּנָו אַזְנוֹ. יָדוֹ, וְנִתְןֵן עַל בָּהָן יָדוֹ. רָגְלוֹ,
וְנִתְןֵן עַל בָּהָן רָגְלוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, שֶׁלְשָׁתֶם הִיה מְכֻנִיס כְּאֶחָד.
אִין לוּ בָּהָן יָד, בָּהָן רָגֵל, אַזְן יָמָנִית, אִין לוּ טְהָרָה עוֹלָמִית. רַבִּי
אָלִיעָזֶר אָמֵר, נִתְןֵנוּ הוּא עַל מִקּוֹמֵנוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמֵר, אִם נִתְןֵנוּ עַל
שֶׁל שְׁמָאל, יֵצֵא:

י. נִטְלָה מִלְגָה הַשְּׁמָנוֹ וַיַּצְקַק לְתֹזֵךְ כֶּפֶן שֶׁל חֲבָרוֹ. וְאִם יִצְקַק לְתֹזֵךְ כֶּפֶן
עַצְמוֹ, יֵצֵא. טְבֵל וְהַזָּה שְׁבָע פְּעָמִים כְּנֶגֶד בֵּית קָדְשָׁה קָדְשִׁים, עַל
כָּל הַזָּה טְבִילָה. בָּא לֹא אָצֵל הַמִּצְרָעַ, מָקוֹם שֶׁהוּא נִתְןֵן אֶת הַדָּם,
שֶׁם הוּא נִתְןֵן אֶת הַשְּׁמָנוֹ, שְׁנָאָמֵר (וַיִּקְרָא יְד), עַל מָקוֹם דָם הַאֲשֶׁם.
וְהַנּוֹפֵר מִן הַשְּׁמָנוֹ אֲשֶׁר עַל כֶּפֶן הַכֹּהן יִתְנַعַן עַל רָאשׁ הַמְּטָהָר לְכִפְרָה.
אִם נִתְןֵנוּ, כִּפְרָה. וְאִם לֹא נִתְןֵנוּ, לֹא כִּפְרָה, דָבָר רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יוֹחָנָן
בָּנוֹ נָרִי אָמֵר, שִׁירִי מִצְוָה הַזֶּה, בֵּין שְׁנַתְנוּ בֵּין שֶׁלָּא נִתְןֵנוּ, כִּפְרָה,
וּמְעַלֵּין עַלְיוֹ כְּאֹלוֹ לֹא כִּפְרָה. חֲסֵר הַלְּגָה עַד שֶׁלָּא יִצְקַק, יִמְלָאנוּ.
מִשְׁיִצְקָק, יִבְיא אַחֲר בְּתַחְלָה, דָבָר רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמֵר,
חֲסֵר הַלְּגָה עַד שֶׁלָּא נִתְןֵנוּ, יִמְלָאנוּ. מִשְׁנַתְנוּ, יִבְיא אַחֲר בְּתַחְלָה:

יא. מִצְרָע שַׁהְבֵּיא קָרְבָּנוּ עֲנֵי וְהַעֲשֵׂיר, או עֲשֵׂיר וְהַעֲנֵי, הַפְלָה הוֹלֶךְ

אחר חטאת, דברי רבי שמואל. רבי יהודה אומר, אחר הקашם:

יב. מִצְרָע עֲנֵי שַׁהְבֵּיא קָרְבָּנוּ עֲשֵׂיר, יֵצֵא. וְעַשֵּׂיר שַׁהְבֵּיא קָרְבָּנוּ עֲנֵי,
לא יֵצֵא. מביא אדם על ידי בנו, על ידי בתו, על ידי עבדו ושפחתו
קָרְבָּנוּ עֲנֵי, ומאכילן בזבחים. רבי יהודה אומר, אף על ידי אשתו
מביא קָרְבָּנוּ עֲשֵׂיר, וכן כל קָרְבָּנוּ שַׁהְיָא חִכְתָּה:

יג. שְׁנֵי מִצְרָעִים שְׁגַתְעָרְבוּ קָרְבָּנוֹתֵיהֶם, קָרְבָּנוּ שֶׁל אֶחָד
מֵהֶם, וְמֵת אֶחָד מֵהֶם, זו שְׁשָׁאָלוּ אֲנָשֵׁי אֶלְכְסָנְדְרִיא אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ.
אָמַר לָהֶם, יְכַתֵּב נְכָסִיו לְאַחֲר וַיְבֵיא קָרְבָּנוּ עֲנֵי: